

OLTARZNY (6) *ai*

ołtarzny (6), [**ołtarny**].

o *prawdopodobnie jasne* (tak w ołtarz); a *pochylone*.

sg m G ołtárn(e)go (1). ◊ L ołtárnym (2). ◊ f G ołtárn(e)j (1). ◊ L ołtárn(e)j (2). ◊ [pl A subst ołtárn(e).]

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII w.

Przymiotnik od „ołtarz” (6) :

a. *Dokonujący się na ołtarzu* (6) :

Wyrażenie: »ołtarzna ofiara« = *msza św.* (3): Iáko y teraz kielichy y inne naczynia świętey ołtarzney ofiáry y naświéłzgo Sákrámentu/ poświáciá fię przez dotknięcie ciáłá y krwie Páńkiey *WujNT* 98, 287, 603; [*WujPosŚw 1584* II 464 (*Linde*)].

Zestawienie: »sakrament ołtarzny« (3): Zadnego tedy Sákrámentu/ á zwłáfzczá ołtarznego [...] nie godzi fię dáwáć niewiernikom *WujNT* 30, *przedm* 22, s. 603.

b. [*Będący częścią ołtarza*]:

Wyrażenie: »rogi ołtarne« = *ozdobne rogi w kątach ołtarza (zwykle złote) symbolizujące moc Boga, skuteczność ofiar i modlitw*: Vestiesque hoc altare auro purissimo oblozył blachamÿ flothymÿ craticulam/ cratheczke/ <et> cornua/ y rogiÿ oltarne *TomZbrudzBrul Ex* 30/3.]

Cf **OLTARZOWY**

JDok